

1

Malahide, la nord de Dublin.

Nu cu multă vreme în urmă.

Cu mult după ce casa fusese dezinfectată pentru noi ocupanți, iar cadavrele depuse la locurile de odihnă din pământ, oamenii tot nu se apropiau. „E blestemată“, șopteau bârfitoarele din cartier, dând din cap cu înțeles. „Ce mortal, o casă bântuită!“ zbierau copiii, dar, de câte ori își luau inima în dinți, abia dacă făceau câțiva pași în curtea din fața casei, că le și pierrea toată îndrăzneala.

Întrucât ceea ce văzuse înăuntru, primul dintre toți, Desmond, poștașul, fusese neobișnuit de straniu.

Toată lumea îl simpatiza pe Desmond, cu toate că era, probabil, mai băgăcios decât ar fi fost cazul. Mai era și foarte tipicar și băga imediat de seamă dacă peluza cuiva ar fi trebuit îngrijită sau dacă vopseaua de pe vreun stâlp începuse să se scorojească. Împreună cu vina de a fi văzut anumite amănunte fără să le fi înțeles adevărata semnificație, aceste calități, altminteri inofensive, îl făcură să-și piardă mințile.

În ultima zi în care se mai putuse bucura de viață, acest exigent degustător al cafelelor clienților distribuia corespondența

zilnică în cartierul liniștit din apropierea gării din Malahide cât de încet putea, fără să li se pară oamenilor că trage cu ochiul. Porni din locul în care New Street întâlnea urâtenia de beton, în stil fals bavarez, a portului de ambarcațiuni, apoi făcu la stânga, luând-o pe Bissets Strand. Ca de obicei, bătrânul Des aruncă o privire prin ferestre, să vadă dacă nu-l așteaptă înăuntru vreun cunoscut cu o ceașcă de cafea proaspătă, și nu fu dezamăgit; până să ajungă la capătul primului pâlci de case, bause deja două cești. Cei mai mulți dintre locuitori ajunseseră să-i înțeleagă nevoia de a primi puțină atenție. Simplul fapt că „se nimerea“ să pice tocmai la țanc pentru o gură de cafea matinală îi dădea impresia, știa toată lumea, că făcea parte din viața cuiva, măcar un pic. Spunea tot timpul că „boabele miros minunat“. Nu stătea niciodată mai mult decât era bine-venit. Și zâmbea când te întâlnea – asta îi făcea pe toți să cedeze în fața acestei ființe ciudățele –, aruncându-ți un zâmbet larg ca toate zilele.

Înainte să dea peste cadavre, Desmond era considerat de toată lumea inofensiv.

Viața din afara serviciului, atâta câtă era, și-o petrecea la localul lui Gibney, unde furișea câte o privire la nevestele de prin împrejurimi când nu le erau atenți bărbații, și își cheltuia modestul salariu la casa de pariuri de alături ori de câte ori se transmitea vreo cursă de cai la televizor, ceea ce se întâmpla des. De optsprezece ani, își tot târâia geanta neagră de poștaş pe trotuarele crăpate ale vechiului orașel de la malul mării, holbându-se la aceleași case, cenușii pe unde aerul marin le mân-case vâruiala – și găsea un fel de alinare în toată această monotonie. Să se ducă în marele oraș, la doar o jumătate de oră distanță cu trenul, ar fi însemnat să aibă o foame de neprevăzut

și o înclinare spre viața mondenă pe care nu-și închipuia să le simtă vreodată. Ba mai mult, i-ar fi stricat itinerarul pus la punct cu grijă, care-i asigura cel puțin patru cești bune de cafea până la masa de prânz.

Când trecea pe aleile din fața caselor, oamenii din bucătării îl auzeau fredonând. Numai aiureli de melodii, de fapt. Avea o voce groaznică, dar dădea din cap în ritmul muzicii, ceea ce-l făcea să pară mai mult decât talentat. Era fericit așa cum sunt fericiți de obicei numai copiii de până la doisprezece ani.

Mai târziu, oamenii aveau să puna pariuri dacă fredonatul acesta ar fi trebuit sau nu să-i fi pus în gardă.

Pe 24 sau 25 aprilie, pe la zece și ceva dimineata, după câte își mai aminteau unii, părerea îngăduitoare pe care orașelul o avusese despre Desmond se schimbă pentru totdeauna. Soarele nu strălucea. Dumnezeu Își strămutase privirile de la casa cu numărul 1 de pe Strand Street și trimisese în loc nori învălătuciți și acoperiți cu un cenușiu sinucigaș, adunați de pe mare să ascundă privirilor ceea ce avea să se petreacă, dar care nu era menit să fie cunoscut de către toată lumea. O culoare aleasă în mod profetic, după cum avea să se adevărească. Și astfel, în fericita sa ignoranță, ba făcându-i cu mâna bătrânei doamne Dingle de la etajul întâi al Howard's Corner, ba înclinându-și palăria către simpatica doamnă Moriarty, care tocmai își deschidea frizeria, Desmond Kean se pregăti să-și incheie traseul zilnic.

Când termină de distribuit corespondența pe la casele bătrânești decolorate de pe Bissets Strand, după ce se întoarse și ajunsese din nou la numărul 1, pe colțul dintre Old Street și Gas Yard Lane, Desmond ezită iarăși. Geanta îi era aproape goală și nu mai avea de dus decât două pliante cu reclame, de la

supermarketul oraşului, doamnei Hegarty, care locuia acolo. În zilele care urma, Desmond avea să se tot frământa, încercând febril să-şi aducă aminte cu cât timp în urmă ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva în neregulă cu felul în care se simţea în preajma acelei case. Arăta destul de banal, cu faţada de un gălbui spălăcit şi cu zăbrele fals elveţiene, de lemn, deasupra intrării. Dar, de la bun început, ceva parcă îi şoptise un avertisment nedefinit, pe care fusese prea politicoasă să-l audă.

Doamna Hegarty – care îl lăsase pe Desmond să-i spună „Moiră“ după numai un an de vizite sporadice, dar stăruitoare – venise în oraşel în urmă cu aproape trei ani, dintr-un loc despre care nu prea binevoia să vorbească. Oamenii ziceau că era vorba despre un oraş de departe, tocmai din West Cork. La cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, era încă o femeie arătoasă, iar chipul ei avea norocul să fie dintre acelea care, datorită unei anume structuri osoase, avea să se păstreze bine şi la bătrâneţe. În rarele ocazii când glumele stângace ale lui Desmond reuşeau să-i smulgă un zâmbet, era de-a dreptul frumoasă. Dar mai căpătase de-a lungul timpului şi un fel de asprime, care se prefăcea în duşmănie faţişă ori de câte ori cineva încerca să fie prea prietenos cu ea. Invitaţiile la ceai ale vecinilor fuseseră primite mai întâi cu refuzuri politicoase. Iar când unii încercaseră să bată un apropos mai puţin subtil aducându-i prăjituri, ea le lăsase, neatinsse, în faţa uşii, unde, până la urmă, le mâncaseră pisicile vagabonde.

Dintre toţi vecinii roşi de curiozitate, numai Desmond fusese vreodată invitat înăuntru la o cafea, probabil pentru că era atât de nevinovat şi pentru că închidea voit ochii în faţa laturii ascunse a celorlalţi. Apoi, prin ianuarie, doamna Hegarty încetase brusc să mai deschidă atunci când suna el la uşa.

Tentativele lui ulterioare de a reînoda legătura cu ea ori de câte ori se întâlneau pe stradă fură şi ele respinse. Doamna Hegarty, care şi așa fusese doar arareori văzută în afara celor patru pereţi ai ei, trecea acum pe lângă el fără să-i adreseze nici un cuvânt, infofolită într-un palton vechi, cu un şal înfăşurat în jurul capului, ca la mumii. Nu-l mai pofti niciodată înăuntru. Desmond şi toţi ceilalţi presupuseră pur şi simplu că i se întâmplase vreo tragedie, nu insistaseră şi păstrară distanţa pe care era limpede că o impunea.

Şi totuşi.

Stând în faţa uşii de la intrarea în casa doamnei Hegarty, cu reclamele colorate în mână, Desmond şovăi, din cauza acelei *impresii* pe care o tot avusese în ultimele săptămâni de câte ori trecea pe acolo. În ultima vreme, răzbătuseră dinauntru nişte sunete pe care Desmond nu le băgase în seamă, spunându-şi că vin de la televizor sau, poate, de la radio. Semănau cu nişte scâncete, ba chiar cu tipetele unei voci tinere. Odată se auzise şi o bufnitură puternică, iar perdelele de la etaj fuseseră smucite repede la o parte, apoi trase din nou peste fereastră. Dar Desmond, fiind doar curios, nu şi iscoditor ori îndrăzneţ, se amăgise că nu erau altceva decât ciudăţeniile oamenilor singuri, trib din care el însuşi făcea parte.

Cu cât se apropia mai mult de uşa batantă pentru scrisori, decupată în uşa de la intrare, cu atât firele de păr de pe mâna lui Desmond se zbârleau mai mult, ca o pădure blondă. I se păru că simte un miros. Ca de tocană stricată. Nu era sigur de unde vine; plaja nu era departe, ar fi putut fi şi algele care putrezeau. Sau frigiderul cuiva căruia i se oprise curentul. Dar Desmond ştia că nu e așa.

Lăsându-și în sfârșit la o parte impresia vagă, rău-prevestitoare, Desmond se aplecă și împinse ușa batantă. Îndesă unul dintre pliantele publicitare. Observă un teanc de scrisori nedesfăcute pe podea.

Apoi încremeni.

Înăuntru, cam pe unde știa că se afla camera de zi a doamnei Hegarty, zări ceea ce părea să fie o mână.

Era vânătă și umflată ca o mânășă chirurgicală și se iveau de undeva din încăperea alăturată. Brațul legat de mână era și el gras, ca un câmat, de parcă fusese umplut cu apă. Lângă el zăcea un ceas – cureaua plesnise de pe încheietură din cauza umflăturii. Desmond își întinse gâtul și desluși ceva din rămășițele doamnei Hegarty; văzu pete întunecate peste tot pe hainele ei de duminică. Ar fi putut să jure că, în ciuda tuturor acestor amănunte, ea zâmbea. Des abia dacă reuși să nu vomite și alergă să le spună *gardai*-ilor.

Și, pentru prima și ultima dată în viață, uită să distribuie corespondența.

După ce deschiseră ușa forțând încuietoarea, polițiștii locali se dădură la o parte și făcură loc echipei de criminaliști îmbrăcați ca niște cosmonauți, veniți tocmai de la sediul central din Garda Phoenix Park. Doi bărbați intrară în tăcere, urmați de o unitate canină. Câinii urlau și schelălăiau, ațâțați de sângele încheiat, iar dresorii trebuiră să-i țină bine. Un cosmonaut în costum de protecție alb îngenunche lângă corpul culcat la pământ al Moirei și îi examină craniul. Avea câteva adâncituri chiar deasupra unuia dintre ochi, de parcă cineva ar fi lovit-o cu un obiect contondent de mai multe ori, dar nu îndeajuns de tare cât s-o ucidă pe loc. Cauza decesului, se stabili mai apoi la anchetă,

fusese un hematom subdural acut. Cu alte cuvinte, Moira Hegarty suferise un atac cerebral, după ce fusese bătută, și murise la numai câteva minute. Cadavrul zăcuse acolo cel puțin trei zile. Unul dintre detectivi crezu la început că era un caz de tâlhărie și homicid. Mai apoi, după ce află întreaga poveste, lumea îl auzi bombănind că „nemernica dracului a meritat fiecare lovitură“. Căci moartea ei, din punctul de vedere al polițiștilor, era partea cea mai simplă.

Și pe pereți se vedeau urme, de parcă mai multe persoane s-ar fi îmbrâncit la parter, încercând să se doboare una pe alta. Parchetul era mânjit cu cremă de ghetete și se vedeau urme ca de derapaj, iar tablourile cu Țara Sfântă atârnav strâmb. Semne de încăierare se vedeau în toate încăperile de la parter, neliniștindu-i pe polițiștii începători. Unul dintre ei deschise masca de la chiuvetă și descoperi o cantitate mare de otravă de șobolani. Altul găsi asupra Moirei un colier, făcut din fier și sudat la ceafă; de el era agățat un alt inel asemănător, pe care se aflau mai mult de zece chei diferite. Nici una dintre ele nu i-ar fi putut fi smulsă de la gât. Încercând în zadar să risipească tulburarea pe care o simțeau cu toții, unul dintre polițiști observă că „probabil că zdrângăneau când făcea duș“. După ce tăiară inelul cu cleștele, descoperiră că fiecare cheie se potrivea în câte o încuietoare a casei – pe dinafară. Alte chei nu găsiră. Iar majoritatea ușilor erau încuiate.

Ancheta stabili că doamna Hegarty suferise loviturile sus, apoi reușise să coboare și să ajungă până aproape de canapea, prăbușindu-se la doar câțiva centimetri de ea. Drumul era marcat de o dâră subțire de sânge.

Când urcară la etaj ca să verifice această teorie, anchetatorilor le pieri orice urmă de zâmbet. Ușa trebui să fie smulsă

din balamale de doi dintre cei mai vânjoși polițiști din Mahide. Când se proptiră cu umerii în ușa, privirile celor doi se întâlniră, speriate. Pentru că mirosul care venea dinăuntru era mai puternic decât cel din preajma doamnei Hegarty. Nu se rușinara să ia cu ei un agent înarmat când adevărul li se dezvălui – adevăr pe care Desmond îl văzuse și care totuși îi scăpase cu totul.

Fata zăcea îngrămădită în prag, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune în jurul unei lopeți ruginite.

– Iisuse! strigă cel mai tânăr dintre polițiști și se sprijini de tocul ușii. La parter, câinii începură să latre, răcâind cu ghearele pe pardoseala de lemn.

Părul roșcat al fetei se făcuse aproape negru de sudoare și murdărie. Degetele ei, subțiri și elegante, mai aveau doar două unghii, iar coastele i se vedeau prin țesătura subțire a ceea ce fusese probabil o rochie de vară galbenă. Biata de ea avusese o moarte urâtă, stabiliră polițiștii, dar nu putură să-și dea seama imediat dacă rănile de cuțit din abdomen o omorâseră sau vreo suferință internă. Lopata avea amprente ei, iar muchia de metal se potrivea cu urmele de pe fruntea doamnei Hegarty. Ajunseră la concluzia că fata coborâse după femeia mai în vârstă, dar ceva îi întrerupsese urmărirea pe la jumătatea scârilor. De după un scaun recuperară un cuțit și, cum avea pe el amprente doamnei Hegarty, era evident că aceasta o înjunghiase pe tânără nu doar de două, ci de cel puțin nouăsprezece ori.

– Iute i s-a mai scurs sângele, biata copilă, remarcă un polițist bătrân, suflându-și nasul.

Tehnicienii criminaliști făcură repede reconstituirea scenei. La etaj, se dusese o luptă disperată, iar doamna Hegarty încercase și până la urmă reușise să respingă atacul-surpriză al fetei

slăbite. Dar nici tânara nu se lăsase fără să lupte. Abia acum își dădura oamenii legii seama de un lucru: cheile doamnei Hegarty nu doar se potriveau în toate încuietorile, dar nici o încăpere din casă nu avea broască să se poată deschide pe dinăuntru. Sub pat fură găsite resturi de cartofi fierți și pâine mucegăită – fata fusese nevoită să-și păstreze hrana sărăcicioasă și raționalizată. Se stabilă că trăise în casă cel puțin trei luni. De bara patului atârnavă, deschise, cătușe pentru mâini și pentru picioare, și păreau să fi fost îndelung folosite. Cea mai mică dintre cheile de la gâtul presupusei temnicere se potrivea foarte bine în cătușe. Sărmana avea urme pe unde metalul o rosesese până la carne. Se stabilă că își deschisese cătușele cu o improvizație făcută din două ace de păr îndoite, acoperite acum de propriul sânge închegat pe podea.

Fusese ținută prizonieră. Multă vreme. Altă explicație nu exista.

Iar temnicera, femeia amabilă care îl servea pe Desmond cu cafea, nu fusese descoperită decât atunci când era deja prea târziu.

– Nu am știut absolut nimic, spuse, cu răsufllarea tăiată și clipind din cauza blițurilor, domnul de la Serviciul de Asistență Socială, pus în fața dezgustătorului fapt că doamna Hegarty, femeia retrasă, venită de undeva de prin Vest, ținuse pe cineva sclav în casă, chiar sub nasul vecinilor. Vom demara imediat investigații suplimentare, mai declară. Dar, în timp ce omul ieșea din casă pe ușa din față, încercând să evite privirile furioase ale celor care se holbau la el, toată lumea știa deja că astea nu erau decât vorbe-n vânt. Femeia liniștită care locuise în capătul străzii fusese un monstru absolut. Și nimeni nu se sinchisisese să bage de seamă, cu atât mai puțin autoritățile.